

Sygn. akt IV CSK 156/16

POSTANOWIENIE

Dnia 18 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa J. J.
przeciwko A. E. S. H.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 października 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 22 lipca 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 1800 (jeden tysiąc osiemset) złotych.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda J. J. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 22 lipca 2015 r. należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających uchybienia, lecz ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej, implikuje poddanie jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów, kwalifikujących ją do przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności skargi wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, niepubl., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, niepubl., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, niepubl., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, niepubl. oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, niepubl.). Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego wyroku uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie mogą podlegać różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika.

Skarżący wskazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona z uwagi na nie rozpoznanie w pełni istoty sprawy oraz naruszenie prawa materialnego i procesowego, jednakże to ogólne stwierdzenie, nie poparte szerszym wywodem prawnym, wskazujący, w czym przejawia się owa „oczywistość” naruszenia prawa (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 września 2008 roku, I CZ 64/08, niepubl., dnia 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01, niepubl. oraz z dnia 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08, niepubl.) nie jest wystarczające do przyjęcia, że wykazana została powołana przez skarżącego przyczyna kasacyjna.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).